

Cui i-e frică
de computer?

cărțile
mele

juniorii

Cui i-e frică de computer?

Juniorii

ilustrator

Ada Ciontu

10 ani, București, Școala Generală Nr. 12

Sunt Ada, îmi place să desenez, să citesc și să călătoresc.

Primul meu desen l-am realizat la vârsta de 2 ani, când, împreună cu bunica, desenam rășuștele pe care le vedeam pe malul lacului Ontario, în Canada – țara în care m-am născut.

Îmi plac poveștile pline de umor pentru că îmi place mult să râd.

Îmi doresc să devin arhitect de căsuțe ecologice sau poate ilustrator sau designer sau... cine știe ce profesie voi mai descoperi pe computer?

povestitor

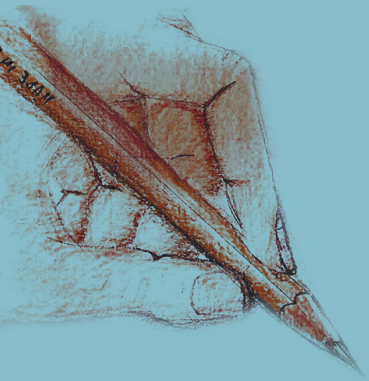

Rareș Naum

12 ani, București, Școala Gimnazială Nr. 56
Profesor coordonator: Carmen Băbuș

Originalitatea este adevărata frumusețe a unei opere, de aceea caut mereu căi pentru a-mi exprima ideile în mod inedit. Sunt mândru că lucrarea mea a fost selectată, mai ales că am participat la concurs doar la insistențele profesoarei mele, căreia acum îi mulțumesc!

Trebuie să vă fac o mărturisire: punctul meu forte nu este lectura. Când eram mic voiam să devin pilot, iar acum visez să ajung arhitect. Mereu am fost atras de Lego, de aceea am construit această povestire, care sper să vă placă și vouă!

Călătorie în timp

2014

Mă trezesc obosit. Aseară am adormit târziu, fiindcă m-am jucat un joc interesant pe computer. Eram în rețea cu prietenii mei și parcă nu mai puteam să mă opresc. Growtopia este jocul după care toți suntem înnebuniți! Nu prea am chef de teme, dar trebuie, așa că le fac fără prea mare seriozitate. Între timp, oftez și casc. Ajung la școală, iar profesorii îmi spun că dorm în bancă.

1985

Mama se trezește plină de energie. Care-o fi motivul? Mi-a povestit că aseară s-a jucat cu prietenii ei în jurul blocului, iar la ora 21.00 era în pat. Sincer, nu mi se pare distractiv cum își petrece timpul. Nu există computer, deci e plictiseală mare. Eu, la ora 21.00, abia mă conectasem în rețea cu amicii. Mama e dornică să învețe. Își face temele cu entuziasm. Mă întreb cum poți să fii entuziasmat când îți faci temele?!? Ajunge la școală, iar profesorii o laudă.

2014

Am nevoie de teniși noi pentru educație fizică. Nu știu unde să găsesc ce-mi place. Caut pe Internet încălțăminte preferată și o comand. În câteva ore, curierul îmi aduce tenișii și

Ada Ciontu

am rezolvat problema. Am economisit o grămadă de timp, pe care îl folosesc jucându-mă pe computer. Uraaaa!

1985

Mamei îi trebuie un trening. Împreună cu mama ei (bunica mea), se duce prin tot orașul ca să găsească unul potrivit. Aventura durează jumătate de zi și se întorc acasă cu mâna goală. A doua zi, o vor lua de la capăt. Groaznic!

2014

Vacanță. Yupiiiiiii! Am o groază de jocuri pe computer, pe care am de gând să le testez. Și am și timp! Vreau să nu fiu deranjat aproape trei luni!

După trei luni...

Am stat prea mult pe scaun, într-o poziție neadecvată, iar acum sufăr de scolioză. Așa mi-a spus medicul ortoped. Sunt cam îngrijorat, fiindcă un an întreg voi merge la kinetoterapie. Asta mă va epuiza și, în plus, nici nu îmi va lăsa prea mult timp pentru dragul meu computer...

1985

Mama a terminat clasa a V-a. Și-a propus să facă multe plimbări cu prietenii (oare nu se plictisește de atâtea plimbări?), să citească mai multe cărți și să se joace cu ursulețul ei de pluș,

care stă cu brațele larg deschise, așteptând să fie îmbrățișat. Nu găsesc nimic distractiv în programul ei. Nimeni din anturajul mamei nu suferă de scolioză, copiii ăia nici măcar nu au habar ce înseamnă asta. Oare de ce sunt eu ghinionist?

2014

Domnul profesor de istorie ne-a cerut să facem un proiect despre Grecia Antică. Am început cercetarea pe internet: imagini, informații despre grecii antici și despre războaiele lor, date cronologice, grafice, curiozități. Totul a durat două, trei ore. Rezultatul a fost o lucrare organizată, documentată și dinamică. Domnul profesor m-a felicitat. M-am simțit tare bine!

1985

Mama lucrează la un referat pentru biologie. Este înconjurată de teancuri de reviste și cărți. Abia se zărește printre mormane! Îi trebuie mai multe zile până va găsi toate informațiile de care are nevoie! Privesc opera ei: este scrisă de mână și are puține fotografii (și acelea decupate din reviste și apoi lipite). Proiectul ei nu este nici pe departe atât de atrăgător ca al meu!

2035

Stau de vorbă cu fiul meu, care are patru ani. Îi arăt jocurile mele preferate pe calculator: Club Penguin, Growtopia, și

canalele mele preferate – Cartoon Network, Disney Channel.
Pare atras de personajele Disney.

Mama, care acum are părul alb, îi arată vechiul ei ursuleț cu
brațele deschise. Fiul meu îl îmbrățișează pe loc. Se pare că
vor fi foarte buni prieteni!

ilustrator

Carmen Dinu

13 ani, București, Școala Generală „José Martí”
Profesor coordonator: Mariana Cheroiu

Mă numesc Carmen și îmi place foarte mult să desenez.
Sunt bucuroasă că am șansa să traduc cuvintele scrise
de colegii mei în imagini.

Dacă unii oameni se pot exprima ușor în scris, eu pot
mai bine prin desene. O lectură, o melodie, mă face să dau
drumul imaginației și să transfer pe hârtie o lume văzută
doar de mine!

Mai am mult de muncă până să fac lucrurile perfect, dar
voi încerca să învăț în fiecare zi câte ceva care să mă ajute
să înaintez pas cu pas !

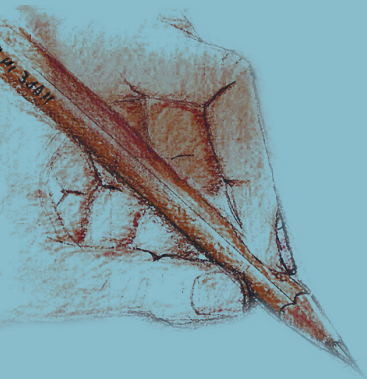
povestitor

Alberta Gabriela Milicu

13 ani, Ploiești, Colegiul Național „I. L. Caragiale”
Profesor coordonator: Cristina Marian-Ionescu

Am început să vorbesc la vârsta de un an, iar de când am descoperit scrisul, vorbesc și cu mâinile. Îmi place să scriu pentru că am foarte multe idei, unele fixe, altele mobile. Pe cele fixe le transform în povestiri, iar pe cele mobile în răzgândeli. Uneori, scriu despre ce văd în jurul meu, iar alteori despre o lume mai aproape de normalitate, cu rechini de apartament sau veverițe de pază și protecție.

Călugărul își avea adăpostul în chilia scobită în stâncă. De ani de zile trăia singur, rugându-se pentru oameni și niciodată pentru el. Înțelegea oamenii mult mai bine decât credeau ceilalți, pentru că traise mult timp printre ei. Fusesse profesor și chemarea lui Dumnezeu venise în jurul vârstei de 40 de ani. Mersese întâi la o mănăstire, dar nu fusesse pe deplin mulțumit, așa că alesese singurătatea. Își săpase chilia în stâncă cu propriile mâini, mâini care acum erau prea obosite și prea bătrâne pentru a face și altceva decât să se împreuneze în rugăciune.

M-am dus să-l vizitez în ajunul Paștelui. Încercasem să mă întorc la el de mai multe ori după ce-mi povestise întâmplarea, însă nu mă mai primise. Tehnologia noastră fusesse îmbunătățită foarte mult de atunci și aș fi vrut să îi upgradez dispozitivul la cea mai recentă versiune. Aș fi vrut, de asemenea, să-l fac să accepte o vizită la centrul nostru medical pentru a-i implanta niște receptori în mușchii brațelor și ai picioarelor, receptori ce-ar fi mărit eficiența dispozitivului.

Trecuseră trei zile de când îi instalasem în chilie aparatul energetic. Era o cutiuță din material plastic, fără butoane, despre care nu știam, deocamdată, decât că înmagazina energia. Era un fel de acumulator, ceva mai complicat, cu biosenzori și recent descoperiții receptori energoproximus. Descoperisem că oamenii, atunci când se roagă, generează un câmp energetic de sute de ori mai mare decât în cazul altor activități umane. Mai mult, acest câmp energetic era cu atât mai intens, cu cât sentimentele și credința celui care se ruga erau mai puternice. Astfel, cu acordul călugărului, am montat în chilia lui un aparat capabil să capteze și să înmagazineze energia pe

Carmen Dinu

care o genera acesta în timpul rugăciunilor, adică în cea mai mare parte a zilei.

Încă nu știam cum vom putea folosi energia acumulată astfel, pentru că nu obținusem niciodată suficientă pentru a aprinde măcar un bec. De aceea, era nevoie de un om foarte credincios, de un sfânt, pentru a înțelege dacă descoperirea noastră putea fi folosită în vreun fel.

În acea zi, pustnicul ieși din chilie și privi către stânca uriașă, gârbovită în mod nefiresc, ce se apleca, asemenea lui, umilă către pământ. Soarele își storcea ochii febrili peste piscurile pustii. Respirația astmatică a vântului lovea copacii și se întorcea în vârtejuri deasupra chiliei. Norii se învolburau și apoi își deschideau aripi scheletice pentru a se pierde în pustietatea neundelui.

Își făcu semnul crucii și plecă pe cărarea doar de el știută, cu pași ușori de umbră, parcă pentru a nu tulbura veșnicia locurilor. Avea nevoie de plante și fructe sălbatice. Pe timpul

verii le aduna ca să se hrănească și ca să-și facă rezerve pentru iarnă.

Mergând cu ochii împăienjeniți de vreme printre copacii sumbri, văzu o zbatere, o agonie, ceva ce nu înțelegea pe deplin. Se apropie. O ursoaică tânără, prinsă în fălcile metalice ale unei capcane, murea neputincioasă. Bocetul surd al ochilor ei ațintiți în gol încremeniseră timpul, închizându-l într-o clipă fatală.

Călugărul se apropie de ursoaică și o mângâie ușor pe creștet, șoptindu-i ceva, încercând s-o aline. Cu mâini tremurânde și nevolnice, apucă dinții ucigași, însă nu reuși să-i clintească. Își dădu seama că e nevoie de mai multă putere decât avea el. Chinul mut și zdrențuit al bietului animal nu îngăduia nicio clipă de răgaz.

Pustnicul forță din nou colții încheștați ai capcanei. Nu putu nici de această dată. Simțea cum respirația rece a ursoaicei îi sfâșia mâinile. Se gândi la aparatul pe care îl avea montat în chilie. Era, la urma urmei, un dispozitiv care capta un anumit tip de energie. Nu știa cum, dar poate că ar fi putut, cu ajutorul lui, să capete suficientă putere pentru a salva ursoaica.

Se ridică și porni precipitat spre scobitura din stâncă. Desprinse aparatul și îl puse în buzunar. Spera, se ruga ca energia acumulată să fie suficientă. Oare îi putea da forța de care avea nevoie? Nu știa, dar își dorea, mai presus de orice, să nu fi fost nevoie să afle, să nu fi găsit ursoaica prinsă în capcană.

Ajunse din nou lângă bietul animal, pe care îl găsi de data asta vlăguit, slăbit, abia respirând. Puse mâinile din nou pe capcană și simți cum inima începe să-i bată mai puternic, cum un curent îi străbate toți mușchii. Capcana începu să se desprindă încet de laba însângerată a ursoaicei până când o eliberă complet din strânsoarea ucigașă. Călugărul îi îngriji rănila cu plante doar de el știute și rămase lângă ea multe ore

după aceea, aducându-i apă și fructe, până când aceasta putu să se ridice și să se retragă gemând în noaptea pădurii.

Trecuseră doi ani de atunci. Înțelesesem importanța extraordinară a descoperirii noastre. Dispozitivul, numit de noi *Credo 1.0*, era capabil să înmagazineze o anumită energie a oamenilor credincioși și apoi să o redea organismului, funcțiilor sale vitale, restabilind nivelurile normale ale acestora. Totul se făcea mult mai ușor prin intermediul unor receptori implantați acolo unde era nevoie de această energie. Reușisem astfel să ajutăm persoane imobilizate în scaune cu roțile să-și folosească picioarele sau oameni cu afecțiuni cardiace să ducă o viață normală. Mai era însă mult de lucru pentru a-l putea folosi la adevărata capacitate. Practic, aplicațiile lui erau nelimitate, acționând ca un medicament, ca niște anticorpi, absorbând energia pozitivă eliberată de către organism și redându-i-o acolo unde acesta suferea, suplinind, astfel, funcțiile unor organe afectate de boală. Dar, poate că cea mai importantă descoperire nu era dispozitivul în sine, ci faptul că înțelesesem că *Nihil sine Deo* nu era doar o deviză bună de pus pe frontispicii și blazoane, ci o realitate la care ar fi trebuit să reflectăm mai demult.

L-am găsit stând pe o piatră, lângă chilia sa. M-a privit și mi-a făcut semn să iau loc și să aștept. Privea calm stânca în-covoiată, care începuse să se piardă pe cerul prevestitor de furtună, ca o replică uriașă a propriei siluete. Am înțeles că trebuia să tac. Un cuvânt putea să spargă șoaptele atât de prețioase. Cerul săruta crestele, apoi se învolbura. Furtuna creștea ca groaza în sufletele lașe, ca focul într-o pădure uscată. Ne adăpostirăm în chilia de piatră, iar călugărul începu să se roage.

Trecură ore. Era noapte, de acum, iar furtuna își rostea, cu glas sfârșit, propriul epitaf. Argintul viu al stelelor începea să se nască dintr-un ocean de cerneală gata să se spargă peste noi. Vântul încă vuia printre brațele osoase ale copacilor, când

trei năluci își făcură apariția. O ursoaică se apropie, șchiopătând, de piatra din fața chiliei, urmată de doi pui. Călugărul ieși din adăpost și merse către ea. Căzu în genunchi și începu să se roage cu capul plecat în pământ. Îi priveam cu un amestec de teamă și curiozitate, însă credința călugărului îmi dădea o senzație de siguranță, de protecție.

Câteva minute mai târziu, când pustnicul își făcu semnul crucii și se ridică în picioare, am înțeles ce s-a întâmplat. În clipa aceea, luna se scutură de norii vlăguiți, iar eu am văzut, pe una dintre labele ursoaicei, primul exemplar al dispozitivului *Credo 1.0*, cel pe care i-l dădusem călugărului.

Ursoaica și-a luat puii și s-a îndreptat către pădure. Nu mai șchiopăta...